

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eulogio. 312.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Εὐλογία. τιβ.

Ἡ εὐαγγελικὴ σικκῆ, ἡ ἀνθρωπότης
ἔστιν, ὁ οἰκοδεσπότης, ὁ θεὸς καὶ πατήρ,
ὁ ἀμπελουργός, ὁ υἱὸς τῆς θεοῦ. φιλοπο-
νήσας καὶ σικκαθάρας ἡμῶν τὸν ἀμπε-
λῶνα ἐδημίησας. σικκοπήσας κελυ-
δάσας παρὰ τῆς οἰκοδεσπότης ὡς ἀ-
καρποι. ἀφες δὲ αὐτῆ, φησὶ, καὶ τοῦ-
το τὸ ἔτος. εἰ ἀφ' νόμου καὶ προφη-
τῶν οὐκ ἐβελπήσασιν, καὶ μετα-
νοίας καρποὺς οὐκ ἀπέδωκαν, καὶ τοῖς
ἡμῶν ἀρδεῶσι δόγματα καὶ παθή-
μασι, καὶ ἡμῶν ποιήσασιν καρπὸν εὐπει-
θείας. εἰ δὲ μήγε, εἰς τὸ μέλλον σικκό-
φεις αὐτῶν εἰς τὸν ἄλλον αἰῶνα τὸν ἀ-
πέραντον, τῆς τῶν δικύμων σαμείδος
σικτέμων αὐτῶν.

Ζωσίμω. σιγ.

Μὴ ὑβρίζε πλὴν θεῶν λειτουργίαν. μὴ
ἀπιαζε πλὴν τῶν καρπῶν εὐλογίαν.
μὴ τῶν λόγων πλὴν πόσιν πλεονέκτει.
μὴ τῆς ἀμετρίας πλὴν συμμετρίας κα-
κοποιεῖ. μὴ τὰς φρένας φρόνιτε πίνων.
ἀλλὰ μεμηριδύος ὡς οὐκ αὐτῶν Χριστοῦ
πλὴν τῆς ἀσπαρχῆς τῆς θεῶν ἐργάζε-
ται πνεῦμα. ἔπος αὐτῶν κέρουσι, ὡς
ἀσθενῆς καὶ γρήζων αὐτῶν εἰς βή-
θειαν. ἀλλὰ μὴ ὡς δυσμυθῆς, ὅπλα
τῶν οἴνων κατὰ πάντων κερουδύος,
καθ' ἑαυτῶν δὲ μᾶλλον, ὑπὸ τῆς
σικπιδύος.

Πελαγῶ μοναχῶ. σιδ.

Τῶν Εφραῖμ ἐξήθησαν πολιαί, ἀλλ'
οὐκ ἐγνώ, νεάζων τοῖς πάθεσι, καὶ σὲ
πολὺς ὄχλος ἐστὶν φερέσθι, ἀλλ' ἐπι-
ακαμπῆς ἔγεις τὸ φρόνημα, ἄλλην
μονὴν ἐξ ἄλλης ἀμείβων, καὶ πα-
σῶν ἐρευμῶν τὰς παπέζας. εἰ οὐδ'
κνίσσης μέλει σοι, καὶ ὄψων κερουκίας,
τῶν ἐν τέλει μᾶλλον κολάκευε. καὶ
τὰς πόλεις τοῖς κερουδοχρῶν ἐρεῖνα.
ἐρημίται γὰρ ἀνθρωπῶν σὲ δεξιάσθαι
προσφιλῶς οὐκ ἀρκούσι.

Eulogio. 312.

Euangelica ficulnea, humana natura est,
Paterfamilias, Deus ac Pater, Agricola,
Dei Filius: qui eam ob causam ad nos se
contulit, ut vineam nostram, à Patrefami-
lias, ut infrugiferam & sterilem, excindi
iussam, excoleret & repurgaret. Sine autē
eam, inquit, etiam hoc anno. Si per legem
& Prophetas nihilo meliores facti sunt,
nec pœnitentiæ fructus ediderunt, mea
quoque doctrina meisque cruciatibus ir-
rigentur. Ac siquidem obedientiæ fructū
extulerint, benè res habebit. Sin minùs, in
futurum succides eam, eos videlicet in a-
lio æuo, quod finem nunquam habiturum
est, à iustorum tuorum parte amputans.

Zosimo. 313.

Diuino sacrificio contumeliæ notam ne
inure: Fructuum benedictionem ne asper-
nare. Ingurgitatione portionem ne fraudā.
Immoderatione mediocritatem ne læde.
Mentem ac rationem bibendo ne absor-
be. Verùm illud in mente habens, quòd
diuinus Spiritus ex huius primitiis Christi
sanguinem efficit, sic illud adhibe, ut im-
becillis, eoque ad adiumentum opus ha-
bens: non autem ut inimicus, vini armis
aduersus omnes utens, imò verò aduersus
reipsum, ut potè ab eo corruptus ac pu-
trefactus.

Pelagio Monacho. 314.

Cani effusi sunt in Effraim, & ipse igno-
rauit, vitiosis nimirum affectionibus iuue-
nescens. Eodem modo tibi quoque ingens
annorum turba canitiem inuexit: & tamē
rigidum atque inflexum animum habes,
ex alio monasterio ad aliud subinde mi-
grans, atque omnium mensas perscrutans
& explorans. Quamobrem si tibi carniū
nidor, atque obsoniorum condimentum
curæ est, iis, qui magistratus gerunt, potiùs
blandire, atque urbium caminos vestiga.
Neque enim homines eremitæ facultates
eas habent, ut te, quemadmodum tibi gra-
tum est, excipere queant.

K ij